

HARTENVRETER

Benny Baudewyns

# HARTEN VRETER

Uitgeverij  
**VRJ  
DAG**

# 1

## Maurice Acht weken geleden

© 2016 – Benny Baudewyns & Uitgeverij Vrijdag  
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen  
[www.uitgeverijvrijdag.be](http://www.uitgeverijvrijdag.be)



Omslagontwerp: Mario Debaene  
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen  
Foto auteur: Isa Rathé

NUR 320  
ISBN 978 94 6001 503 8  
D/2016/11.676/332

e-boek  
ISBN 978 94 6001 504 5

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Wat ik al niet heb meegemaakt in mijn leven,’ snerpte de opgedirkte dame, terwijl haar bijgewerkte wenkbrauwen hevig op en neer gingen. ‘Dat acht je niet voor mogelijk. Ik moet er een boek over schrijven. Het zou nog een bestseller worden ook!’

Dan moet je dat verdomme doen, kutwif, dacht Maurice. En ons dat gezeur besparen. Ga maar eens achter die computer zitten, of neem je ganzenveer, en kijk of je verder komt dan vier zinnen. Mocht je dan toch je fantastische leven op papier hebben, lees het dan maar eens goed na. Laat de realiteit tot je stomme kop doordringen. Besef dat je hele klotebestaan niet eens de inkt waard is. Laat staan het papier.

Maurice zat op het terras van het Metropole Hotel, op het Brouckèreplein in hartje Brussel en hoorde de vrouw achter zich verder blèren over haar zoveelste operatie en die duivelse schoonzoontje die haar dochter had achtergelaten met een hoop schulden.

Hij probeerde te genieten van de specialiteit van het huis: een Americano, een drankje op basis van Campari. Het was zonnig, maar er stond een gure wind uit het oosten. De verwarmingselementen onder de luifels van het terras snorden en maakten het mogelijk om hier buiten te kunnen zitten en naar het verkeer en de toeristen die het hotel in en uit liepen te kijken.

De dag was niet zo goed begonnen voor Maurice. Hij was wakker geworden met die zware brok in de keel. Had hij altijd wanneer hij zich niet super voelde. Dat gebeurde de laatste maanden meer en meer. Eerst was er bij elk begin van de week dat verstikkende gevoel. Hij noemde het zijn maandag- of dinsdagblues. Elke nieuwe week was zwaar. Een gevoel dat hij had overgehouden uit zijn jeugd.

Zijn jeugd. Die zwarte vlek. Het zuur kwam hem in de mond wanneer hij eraan terugdacht. Donderdag, vrijdag... oké. Het weekend zeker. Daarna kwam de loodzware hamer op maandag en het besef dat de hele zotternij weer van voren af aan begon. De donkere gang, afgesneden van alle zonlicht. Het muffe klaslokaal. Die eikels om hem heen. Eten in de rumoerige refter. Opnieuw dat stinkend kot. Doe dit, doe dat. Wat sporten. Ook al niet zijn favoriete bezigheid. Luchten, noemde hij het. Zoals de gevangenen.

Opnieuw eten. In een meer uitgelaten stemming nu. De dag zat er op. Meer rumoer. Meer lawaai. Wat viel er te vieren? Dat ze heelhuids de dag waren doorgekomen? Hij wilde hen allemaal levend villen. Dat ze dan maar eens heelhuids...

Maurice nam het laatste slokje van zijn Americano en veegde de beelden van vroeger weg. Wat had het voor zin om over vroeger te prakkeseren? Vooruit moest hij! Toekomst! Plannen. Doelen. Targets!

Hij voelde zijn lunch naar boven komen. Als de taart achter hem nu haar mond niet hield, dan zou hij zich omdraaien, het glas met haar dure lipstick op de rand stukslaan en met een scherp haar linkeroogbol uit de oogkas duwen. De rechter kon ook, hij was niet kieskeurig.

Ach nee, natuurlijk zou hij dat niet doen. Hij probeerde te ontspannen. Rustig ademen. Wat een stom idee. Hij zakte wat onderuit en hoorde het gezanik nauwelijks meer. Stom, stom idee. Een glas stukslaan. Een heel gedoe. Als je dan al een scherp vindt die groot genoeg is om de oogbol naar buiten te werken, moet je die taart haar hoofd nog stilhouden. Wat als ze een pruik draagt? En wat als je je snijdt aan de scherp? Bloedsporen. Databanken. Gepakt! Om van al de omstaanders maar te zwijgen. Getuigen. Dapperen die zich ermee bemoeien.

Maurice stond op en liep kwaad weg. Zijn drankje was al betaald bij aflevering. Boter bij de vis, zo ging dat hier. Hij beende de Adolphe Maxlaan door en had nauwelijks oog voor de etalages. Een donkere wolk kwam weer opzetten. In zijn brein dan. Hij was een minkukel. Hij kreeg steeds van die dwaze ideeën, die

hem stuk voor stuk de das zouden omdoen. Ideeën die eigenlijk een aanfluiting van zijn intelligentie waren. Waarom was zijn hoofd zo'n warboel de laatste tijd?

Daar was de hand opnieuw. De hand die zijn keel dichtdrukte en waardoor hij nog nauwelijks kon ademen. Hij pompte de lucht met korte stoten door zijn longen, maar het hielp niet. Hij leunde tegen de muur van een ijssalon en boog voorover. Diepe, korte halen. Druk op de borstkas. Open die longen. Het ging een beetje beter. Rechtop nu. Daar was de buitenwereld weer. Zure gezichten om hem heen. Met stinkende adem. Mondhoeken naar beneden. Krijg allemaal de tering.

Hij liep snel door. De druk om zijn keel was iets minder. Maar hij wist wat hij al een tijdje wist. Die druk zou nooit weggaan. Die zou alleen maar erger worden. En hij alleen kon ervoor zorgen dat het overging.

Het was eigenlijk allemaal heel eenvoudig. Hij moest eindelijk zijn grote plan verwezenlijken. Zijn plan dat korte metten zou maken met al het onrecht dat hem was aangedaan. Wraak, zoete wraak. De klootzak. De klootzak. Let maar eens op. Iedereen.

De woorden galmden in zijn hoofd. Ze overstemden de toeterende taxi die hij op het nippertje wist te ontwijken. Hij stak zijn middenvinger op naar de chauffeur en liep door.

Hij voelde zich een stuk beter nu.

## 2

### Maurice Zelfde dag, iets later

Drie straten verder was de druk op zijn keel al behoorlijk verminderd. Maurice haalde opgelucht adem. Letterlijk dan. Met diepe halen zoog hij de stadslucht naar binnen. Stinkende, verpestete lucht die goed aanvoelde.

Ik weet verdomme perfect wat ik moet doen, dacht hij. Ik help mezelf wel als de beste. Voor mij geen behandelingen meer, geen pillen, geen ellenlange sessies bij een zielenknijper die toch geen reet begrijpt van de duivels in mijn hoofd. Geen prutser aan mijn lijf, noch in mijn hoofd. Deze jongen weet precies hoe het moet. Schijf aan jullie allemaal.

Zonder er zelf bij na te denken was Maurice een metrostation in gelopen. Pas onder aan de roltrap zag hij dat hij in station Beurs was. Hij keek op de klok. Bijna halfvijf. Er was werk aan de winkel.

Hij nam het eerste metrostel dat aankwam en stapte enkele haltes verder uit bij het Zuidstation. De kantoren liepen leeg en het werd al behoorlijk druk in de centrale gang. Zwijgzame, voorovergebogen figuren haastten zich naar de roltrappen die naar de perrons leidden. Maurice keek terloops naar het grote bord en zag dat er weer een aantal treinen vertraagd waren. Hij glimlachte. Wacht maar lekker op jullie trein, zeikerds. Kom lekker te laat. Ruzie, stress. Ga allemaal vroegtijdig dood.

Hij nam een afslag in de centrale gang van het station waardoor hij in een parallelle gang met winkeltjes kwam. Enkele toeristen versleepten een karrenvracht chocolade. Een dakloze met een vettige baard hield een vuile beker omhoog toen ze passeerden.

Maurice liep helemaal tot het einde van de gang en keek om.

Hier waren geen winkeltjes meer, dus was het een stuk rustiger. Bij een witgekalkte vitrine hield hij halt. Wegens te weinig passage was een vroeger winkeltje, een snackbar, failliet gegaan en een schoonmaakbedrijf had het pand ingepalmd. Straks na de avondspits zou de roedel arbeiders aankomen om met hun poetsmachines door de centrale gang te laveren. Enkelen zouden uitwijken naar de kantoorruimtes in het hoofdgebouw, anderen naar de perrons.

Maurice opende de deur aan de zijkant van het pand. Hij had ooit nog bij de schoonmaakfirma gewerkt, hier op deze afdeling, en toen hij zijn ontslag had gekregen, had hij eerst kans gezien om enkele sleutels te kopiëren. De grote deur in het midden liet hij ongemoeid, alhoewel hij daar ook de sleutel van bezat. Daar stonden de poetsmachines en was er camerabewaking. De kleine gang, waar hij nu in stond, had enkel een rij kastjes langs de muur. De arbeiders konden er hun spullen in kwijt. De camera's waren al lang weggehaald. Op verzoek van de vakbond. Inbreuk op de privacy.

Hij nam een stoel en zette die in een hoek bij de afvoerpijp. Hij klom erop en duwde een plafondtegels opzij. Hij tastte met zijn hand en vond het pakje meteen. Het bevatte zijn portefeuille met zijn identiteitskaart en bankkaart en zijn huissleutels. Hij liep liever niet met die dingen op straat gedurende de dag. Je wist nooit wat er kon gebeuren en hoe minder er van hem bekend was, hoe beter.

De tegel trok hij weer netjes op zijn plaats en snel haastte hij zich naar buiten. Eerst de deur op een kier, daarna onderzoek van het plafond in de gang om er zeker van te zijn dat er geen bewakingscamera was geplaatst in dit deel van het station.

Alles was veilig. Snel verliet hij het station aan de oostzijde en hij kon nog net met een overvolle bus mee.

### 3

## Maurice

### Zelfde dag, kwartier later

Hij had slechts drie haltes nodig om bij zijn appartement te komen. Het verkeer denderde over de Waterloosesteenweg en het kostte Maurice ettelijke minuten om over te steken bij het grote knooppunt in St-Gillis. Daarna was het slechts honderd meter lopen. Bij de entreehal van zijn flatgebouw liep hij een onderbuur tegen het lijf.

‘Hoi, man.’

Hij schrok op uit zijn overpeinzingen. Steeds weer moest hij zichzelf inprenten om sneller te reageren wanneer hij hier werd aangesproken. Een dromerig type dat steeds met zijn hoofd in de wolken leefde, bleef bij. Anonimiteit was op dit moment zijn meest kostbare goed. De basis van zijn plan was anonimiteit. De ongrijpbare duivel uit de grootstad.

‘Hallo,’ zei Maurice snel.

‘De dag zit er op?’ vroeg de man opgewekt.

‘Misschien.’

De man fronste even en kreeg toen weer zijn glimlach terug. ‘Ah ja, natuurlijk. De politie houdt nooit op met werken.’

‘Zo is dat.’

‘Nog iets gehoord van de autodiefstal van verleden week?’

Maurice schudde het hoofd. ‘Nee. Zoals ik al zei, dat is niet echt mijn afdeling.’

‘Ja, ja. Je vertelde het me al. Jij zit bij de echte politie, he? Bij de mannen die in burger overal tussen glippen en waarvan niemand kan zien dat ze politie zijn tot ze hun badge bovenhalen.’

‘Yep.’ Maurice glimlachte breed en boog zich naar de man. ‘Zeg, dat blijft wel onder ons, hè? Van de echte en de onechte bedoel ik.’

‘Natuurlijk,’ zei de man grootmoedig.

‘Ik zal mijn oor eens te luisteren leggen,’ zei Maurice. ‘Ik ken daar wel een paar mensen. Het was de auto van een familielid, niet?’

De man knikte fel. ‘Ja, ja. Van mijn neef.’

Natuurlijk een neef, dacht Maurice. Dat is het altijd. Iedereen is een neef. Tenzij de persoon in kwestie tieten heeft en dan is het de dochter van een neef.

‘Volgende week moet ik er meer over weten. Maar mij niet afschieten als de zaak zonder gevolg wordt geklasseerd.’

‘Nee, nee, zeker niet. Ik weet dat je je best doet. Alvast bedankt.’ De man liep snel naar buiten.

In zijn appartement trok Maurice eerst alle overgordijnen dicht alvorens hij het licht aanstak. Overburen hadden vrije inkijk en daar hield hij niet van. Hij keek veel liever naar hen. In zijn slaapkamer achteraan nam hij zijn telescoop, die in een hoek van de kamer op een statief stond en stak de lens voorzichtig door de spleet van de overgordijnen. Scherpstellen hoefde niet. De telescoop stond al maanden perfect afgesteld. Hij liet zijn blik over de achtergevel aan de overkant van de rommelige tuinen glijden. Een vrouw stond te strijken in een kleine keuken, een knaap zat aan een computer, de andere ramen op de bovenste verdieping waren donker. Hij schoof het statief naast de grote kleerkast, zodat het aan nieuwsgierige blikken zou worden onttrokken als de gordijnen open waren.

Hij ontkurkte een flesje bier dat hij uit de koelkast had genomen, maar goot het weg alvorens hij het aan zijn lippen had gezet. De macht der gewoonte, maar het kon nu even niet meer. Geen alcohol de komende dagen. Hij had belangrijke zaken te regelen.

Het paneel op de bodem van de kleerkast in de logeerkamer zat los. Maar enkel iemand met kennis van zaken kon het wegnemen, want je moest het eerst naar links schuiven en dan naar voren, om de ingebouwde klemmen te ontwijken. Maurice zette het paneel tegen de radiator en pakte de map die in de vrijgekomen bergplaats lag.

Hij bladerde de map snel door. Foto's en aantekeningen die hij eigenlijk uit zijn hoofd kende. Hij zocht verwoed tot hij eindelijk vond wat hij nodig had. Een enkel blad met bovenaan een foto van een oudere dame op gespeld en eronder enkele zinnestukjes tekst. Hij nam het blad mee naar de voorkamer. Hij bestudeerde de aantekeningen en knikte tevreden. Toen liep hij terug naar de logeerkamer, stopte het blad weer in de map en knielde voor de kleerkast. Hij schoof zijn hand tot achteraan de bergplaats en haalde drie mobieltjes tevoorschijn. Hij koos de rode.

Nadat hij alles opnieuw had afgesloten ging hij bellen. Een nummer dat hij tussen de aantekeningen op het blad had gevonden. De vrucht van eerder opsporingswerk. De telefoon ging driemaal over, toen werd er al opgenomen.

'Ja?'

Een vrouwenstem, oud en krakend.

'Mevrouw Celin?' vroeg Maurice poeslief.

Stilte. Dan: 'Wie moet dat weten?'

Maurice ging zitten en zakte onderuit om rustiger te kunnen ademen. Hij moest meer beheerst klinken. De oude knar was achterdochtig.

'Neemt u me niet kwalijk, mevrouw Celin. Mijn naam is Jean Tratsaert.'

'Ja, natuurlijk. *Tout est clair, maintenant*. Luister eens, door mij uw naam te geven, weet ik nog niets meer. Waarom belt u mij?'

'Ik werk voor de verzekering Axa.'

'Goed voor u. Maar mij zegt dat niet veel. Ik heb niks, dus ik heb niks te verzekeren.'

'U bent vroeger toch poetsvrouw geweest?'

'Poets? Wat voor poets?'

'Kuisvrouw.'

'Ah ja, zeg dat dan. Maar dat is al een tijdje geleden.'

Maurice sloot de ogen en haalde zich moeiteloos alle gegevens van het blad voor de geest. 'Van 1995 tot verleden jaar, om precies te zijn. Bij de firma Allclean.'

'Alles proper, ja. Tenminste, dat zeiden ze.'

'Dan hebt u nog een verzekering lopen.'

'Ik heb helemaal niks lopen. Ik betaal niks. Nu niet en nooit gedaan.'

'Nee, u niet. Maar uw werkgever wel. Een soort van risicoverzekering boven op de wettelijke aansprakelijkheidsverzekering.'

'Zeg *breu*, voor dat je te veel moeilijke woorden begint te gebruiken. Nog in geen honderd jaar zou de firma Allclean een bijkomende verzekering hebben genomen voor haar werknemers. Elke cent beten ze eerst in tweeën vooraleer ze hem uitgaven.'

'Niet als ze die premie van de belastingen konden aftrekken en een jaarlijkse bonus in hun zak konden steken.'

'Dat is dan hun zaak geweest. Wat heeft dat verdomme met mij te maken?'

'De oorspronkelijke verzekeraar van de werknemers was niet Axa, maar een kleinere firma die wij hebben overgenomen. En mijn taak is nu om heel die administratie in orde te maken.'

'Ik volg niet.'

'U werkt niet meer bij Allclean, maar uw polis bestaat nog wel. Allclean betaalt wel de premies niet, maar de polis slaapt zoals wij dat noemen.'

'Dat is dan uw probleem.'

'Zoals ik al zei: ik moet dat kluwen oplossen. In uw geval zijn er maar twee oplossingen. Of u betaalt zelf de premie verder en strijkt dan over tien jaar een mooi kapitaal op...'

'Dat zie je van hier, zoals ze in Brussel zeggen. In geen honderd jaar.'

'Dan blijft de tweede oplossing. Wij betalen u het reeds gestorte bedrag terug en annuleren de polis.'

Stilte. Maurice glimlachte. Nou tang, nu heb ik wel je aandacht, hè?

'U betaalt terug? Over welk bedrag gaat het?'

'Een ogenblikje. Dat moet ik even nakijken.' Maurice legde de telefoon neer en staaarde exact twintig seconden naar de overgordijnen. Toen greep hij de mobiel. 'In uw geval spreken we over honderd en tien...'

'Wableeft?'

'Niet te snel. De polis is nog opgemaakt in Belgische franken. Omgerekend gaat het om iets minder dan 2.650 euro.'

'Amaai, mijne frak. En dat is allemaal voor mij?'

'Ja.'

'Ik zal je mijn bankrekeningnummer geven.'

Die had Maurice verwacht. 'Wel, daar is een klein probleem.'

'Nee, hè.'

'Wij houden die hele zaak buiten onze boekhouding omdat we dat allemaal zo proper mogelijk willen houden. Mensen die hun polis verlengen boeken we als nieuwe klant. Zij die opzeggen betalen we cash uit.'

'Cash? Zo in het *polleke*?'

'Inderdaad.'

'3000 euro.'

'2650.'

'Ah ja. En wanneer zou u daarvoor komen?'

Maurice maakte een overwinningsgebaar. De stomme trut. Allemaal dezelfde. Als je maar over geld spreekt, dan gaan plots alle deuren open.

'Ik weet niet hoeveel tijd u nodig hebt om een vertrouwenspersoon of een familielid te verwittigen. Ik zou u het liefst het geld overhandigen in aanwezigheid van een derde.'

Maurice kneep zijn ogen dicht. Was hij nu niet te ver gegaan? Stommeling. Misschien had hij heel zijn zorgvuldig opgebouwde smoes tenietgedaan. Hij vertrouwde op zijn voorbereidend onderzoek. Dat kreng was alleen. Het bleef akelig stil aan de andere kant.

Dan: 'Meneer... eh... dinges. Ik heb niemand.'

Weet ik, dacht Maurice. Ik ben voorbereid.

'Goed,' zei hij. 'Dan wil ik wel een uitzondering voor u maken. Kan dat dan vanavond nog?'

'Vanavond? Heb jij niks anders te doen?'

'Vele mensen die hun polis opzeggen, zijn er niet gedurende de dag. Ik doe dit altijd 's avonds.'

'Ah, zo.'

Klinkt goed, niet, dacht Maurice. Een mooi, plausibel verhaalje. Voorbereiding is de sleutel tot succes.

'U woont toch nog altijd... even kijken... in de Veeweydestraat in Anderlecht. Nummer 35?'

'Ja, ja.'

'Dan zal ik...'

'Wacht eens even,' zei de vrouw plotseling. 'Dit is toch geen grap, niet? Want eigenlijk begin ik mijn twijfels te krijgen.'

Maurice' glimlach verdween als sneeuw in een heteluchtoven. Wat verdomme krijgen we nu? Die ouwe is een echte tang.

'Uw twijfels?'

'Ik ben eertijds... ik heb... nou, ja... hoe moet ik dat zeggen. Mijn ontslag was niet helemaal... wel, een beetje mijn fout. Maakt dat verschil uit voor de uitbetaling?'

Maurice' mond vertrok tot een grimas. Trut. De hebzucht droop door de hoorn.

'Even kijken in uw dossier.' Hij wachtte enkele seconden. Hij was de overgordijnen beu en staaarde naar de staande lamp in de hoek. Daarna ging hij verder. 'Hier staat enkel "ontslag", geen verdere aanduidingen. Wat ons betreft is dit een ontslag als een ander, zeg maar om economische redenen.'

'Goed. Komt u dan maar.'

'Ik wil u niet storen tijdens het eten. Is het goed als ik rond zeven uur bij u ben?'

'Ik eet om vijf uur.'

'Goed, tot straks.'

'Hoe was uw naam ook alweer?'

'Jean Tratsaert.'

'Goed.'



## 4

### Maurice Die avond

Maurice was al om halfzeven in de Veeweydestraat in Anderlecht. Een vrij brede straat met flatgebouwen aan beide zijden. Zoals overal in Brussel denderde het verkeer onophoudelijk door de straat, gelede trams vochten voor hun plaats in het rumoer. Maurice trok zich terug in een portiek en bestudeerde het nummer 35 aan de overzijde. Vier verdiepingen, één appartement per verdieping. Overal brandde licht. Joséphine Celin woonde op de derde verdieping. Hij wachtte geduldig.

Hij had zijn blauwe pak, wit hemd en donkere das zonder motief aangetrokken. In de aktetas onder zijn arm zaten de documenten die hij zelf had gefabriceerd, met het logo van Allclean, dat hij op internet had gevonden, bovenaan. Enkele balpenen, een rekenmachine en het geld om indruk te maken.

Hij haalde diep adem en voelde de tintelingen door zijn vingers. Dit was beter dan al het andere. Hier kon geen medicijn tegen op. En het was nog maar het begin van zijn project. Man, wat zou hij hier nog plezier aan beleven.

Tien minuten waren verstreken. Niemand was het gebouw in of uit gelopen. Er was een politiewagen door de straat gereden, maar dat had niks te betekenen. Twee grimmige flikken op de voorbank en een donkere figuur achteraan. Opgepakt schorem, onderweg naar het politiebureau. Hij liep de straat af, stak netjes over bij de verkeerslichten en liep toen zonder omkijken naar nummer 35. Hij drukte op de voorlaatste deurbel in het rijtje van vier.

‘Jean Tratsaert, Axa verzekeringen. Mevrouw Celin?’

De luidspreker achter de cirkel met gaatjes in het paneel kraakte.

‘De kerel van de telefoon?’

‘En van het geld,’ zei Maurice lachend.

De deuropener zoemde al en het zware gevaarte sprong open.

‘Derde verdieping. De lift zit op het einde van de gang.’ Een droge klik maakte een einde aan het gekraak.

Maurice liep naar binnen. De lift stond klaar, hij zag de binnenverlichting achter het matglas van het kleine raampje. Hij spurtte via de trap naar de derde verdieping en duwde daar op de knop van de lift. Die schoot ratelend naar boven. Hij drukte zich tegen de muur naast de deur van het appartement. Hij luisterde aandachtig. Geen geluid. Hij wilde er absoluut zeker van zijn dat die ouwe tante niet op het laatst iemand had opgetrommeld om de transactie bij te wonen.

De lift kwam met een schok tot stilstand. De deurgrendel van het appartement op de derde verdieping werd verschoven. Toen de liftdeuren openschoven, had Maurice zijn vinger al op het spionnetje in de deur. Hij wachtte tot de lift dichtging. Stilte. Geen stemmen in het appartement. Hij klopte aan. Hij haalde zijn vinger weg.

De deur ging op een kier. Een ranzige geur van oude aardappelen dreef hem tegemoet. De ketting kwam strak te staan en Joséphine Celin kon er net onderdoor kijken.

‘Mister Cash?’ vroeg ze lachend.

Maurice beantwoordde de kwinkslag met een brede glimlach en wilde naar binnen stappen, maar de deur bleef op een kier.

‘Mag ik uw identiteitskaart zien?’ vroeg Joséphine. ‘Tratsaert was de naam, niet?’

‘Hier,’ zei Maurice grootmoedig, terwijl hij de aktetas openritste. ‘Excuseer. Hier zijn al mijn officiële papieren van de verzekering en mijn badge.’

Hij schoof al zijn zorgvuldig voorbereide documenten door de kier. De vrouw keek ze in. Maurice zag dat ze ook haar voet tegen de deur had geklemd. Tja, de grootstad doet wat met oude vrouwen.

‘Mooi, mooi,’ zei ze. ‘En dan nu graag uw identiteitskaart.’

‘Wat?’

‘Iedereen kan dit namaken. Ik kijk naar CSI.’

Maurice grabbelde in de aktetas en overhandigde haar zijn identiteitskaart. Ze bestudeerde zorgvuldig de naam en de foto.

Vooruit, dacht Maurice moedig. Steek deze maar waar ik het hebben wil. Hoe vervals je een identiteitskaart? Simpel. Je neemt je echte kaart, scant ze in, verandert wat je wil met een geavanceerd opmaakprogramma en drukt je nieuwe kaartzijde af met een kleurvaste printer. Wat knip- en plakwerk, boven op je echte kaart. Daarna plastificeer je ze met een apparaatje dat je in elke winkel voor kantoorbenodigdheden kunt kopen. Het resultaat is iets dikker dan de oorspronkelijke kaart, maar wie maalt daarom?

‘Goed,’ zei Joséphine.

Ze gaf alle documenten terug en schoof de grendel weg; de deur ging helemaal open. De ranzige lucht trof hem vol in de neus. Maurice liep naar binnen. Hij had zich het appartement niet anders voorgesteld. Aftandse meubels waarvan zij dacht dat het antiek was en overal vaasjes en prullaria. Wat vergeelde familiefoto’s op het dressoir. Kiejkjes van enkele decennia oud. Iedereen reeds lang overleden.

‘Ga maar zitten,’ zei Joséphine. ‘Ik veronderstel dat ik iets moet ondertekenen?’

‘Ja,’ zei Maurice. ‘Even kijken waar ik het gelaten heb.’ Hij haalde het bundeltje geld uit zijn tas en legde het achteloos op het salontafeltje.

Zoals hij had verwacht miste dat zijn effect niet. Mevrouw Celin zette grote ogen op en had nog alleen aandacht voor het geld. Ondertussen keek hij zo onopvallend mogelijk rond. Ze had geen noodtoets rond haar nek hangen. Dat had hij al gezien toen hij binnenkwam. Er was een vast telefoontoestel op een tafeltje naast de tv. Maar hij zag nergens een mobiel liggen. Ook geen internetaansluiting, zelfs geen computer. Hij kon er vrij zeker van zijn dat er niemand stond mee te luisteren.

Hij haalde een document uit zijn tas. ‘Hier heb ik het. Ik heb ook nog het oorspronkelijke contract mee, maar ik weet niet of u dat nog allemaal wilt nalezen?’

Ze wapperde met het handje. ‘Hoe minder paperassen, hoe beter.’ Ze ging zitten in de zetel tegenover hem.

‘Zoals u wenst. Dan zou u hier even moeten tekenen.’

Hij stond op en ging naast haar staan. Hij schoof haar het document toe. Ze nam haar bril van het salontafeltje. Toen sloeg hij toe. Hij mepte haar hard tegen de kin en klemde zijn hand op haar mond. Haar ogen gingen wijd open en ze kon nauwelijks ademen omdat zijn vingers haar neus toeknepen. Haar lichaam schokte.

Ze was geen partij voor hem. Hij kon haar moeiteloos de baas. Met zijn andere hand trok hij zijn aktetas dichterbij en haalde het mes eruit. Zijn Nipponblade. Via internet in Japan besteld. Puur staal. Met de hand gesmeed. De scherpste messen ter wereld. Op de website van de firma stond een filmpje waarbij een van de meestersmeden het mes, zonder druk uit te oefenen, op zijn vingernagel liet rusten. Het ging moeiteloos door de nagel.

Hij had gekozen voor het model Yanagiba. Een koksmes met vrij korte punt, maar met een breed blad. 250 euro. Geen koopje, maar het deed zijn werk voortreffelijk. Hij scheurde de jurk van Joséphine open en stak het mes in haar hart. Als door boter. Hij moest opletten dat hij niet te enthousiast werd en het dwars door haar stak. Hij lette niet op het bloed, maar haalde zijn hand weg. Mevrouw Celin reutelde als een overjaarse dieselmotor in de vrieskou van Siberië en rood schuim kwam uit haar mond en neus. Vrij snel zakte ze volledig in elkaar en bleef ze bewegingsloos liggen.

Maurice trok het mes terug en veegde het af aan haar jurk. Hij keek enkele tellen bewonderend naar het lemmet. Daarna plaatste hij het terug. Net naast de wonde, waaruit het bloed nu met minder en minder kracht spoot. Hij tekende een vierkant rondom de wonde. Hij begon bij de punt linksboven en stak zijn mes zo’n tien centimeter naar binnen. De horizontale lijn volgen was makkelijk. Hij voelde hoe zijn mes langs een rib gleed. De onderste horizontale was ook geen probleem.

Nu begon hij aan de verticalen. Hij rekende op de geroemde kwaliteiten van zijn Nipponblade. Een rib was tenslotte geen

vingernagel. Hij moest behoorlijk wat druk zetten en een zaagbeweging maken, maar na drie halen was hij er al door. Bij de volgende rib volstonden zelfs twee halen. Hij werkte zorgvuldig het vierkantje af en stak toen het mes schuin. Het vergde wat wrikwerk, maar zijn Japanner klaarde de klus. Hij sneed de klomp volledig los en kwakte deze op de salontafel.

Het leek alsof hij voor het eerst sinds hij binnen was gekomen, uitademde. Een lange, diepe zucht. De druk op zijn borstkas vloeiende weg en hij ging tevreden naast het lijk zitten. Was dit nu haar hart? Deze vormeloze klomp? Hij wist het niet zeker. Het zag er helemaal anders uit dan in films of stripverhalen. Ach, wat kon het hem ook schelen? Hij was verdomme geen chirurg.

In de keuken vond hij een bord en uit de la graaide hij een vork mee. Hij ging zitten en legde de klomp op het bord. Met zijn vork pulkte hij in het vlees. Dat viel niet mee. Hij had zijn mes nodig om een plakje af te snijden. Hij bracht het naar zijn mond.

Gelukzalig kauwend leunde hij achterover. Beelden in zijn tollende hoofd vertroebelden zijn zicht. Daar had je Lucy opnieuw. Telkens als hij wat relaxte na een intense inspanning, kwam zij bovendien. En met haar heel zijn jeugd. Man, wat had hij dat kutwijf heerlijk gebruikt. Hij nam nog een hapje van het bloederige mensenweefsel en daar was de hond ook opnieuw. En al die andere rotzooi.

Maurice liep door de brede gang van het weeshuis La Colline in St-Jans-Molenbeek. Hij was veertien en verbleef hier al zolang hij het zich kon herinneren. Bleek dat andere kinderen, zij die buiten deze muren leefden, in gewone huizen, een mama en een papa hadden en daarmee onder een dak leefden. Hij kende enkel La Colline, het weeshuis aan de rand van de Brusselse agglomeratie.

Toch moest hij ooit eens, op zeer jonge leeftijd, zijn binnengebracht door zijn ouders. Of tenminste door zijn moeder. Dat wist Maurice van de klusjesman, de enige kerel met wie hij hier een begin van contact had en de enige kerel die niet over de

rooie ging als Maurice weer eens wat had uitgespookt. Op zijn tiende verjaardag had de klusjesman hem een cadeau gegeven. Een klein, metalen plaatje, amper vier bij tien, met de naam van een speelgoedwinkel. *Au Ballon d'Or*, met een adres in Brussel. Maurice had de klusjesman aangehaakt. Was de arme man niet meer goed bij het hoofd? Wat moest hij met deze rommel?

‘Het is niet veel,’ zei de arme man verongelijkt. ‘Maar je weet dat jullie geen cadeau’s mogen ontvangen. Bevel van hogerhand.’  
‘Dat weet ik. Maar wat moet dit?’

‘Zat op je kinderwagen toen je hier werd binnengebracht,’ zei de klusjesman. ‘Ik moest het verwijderen omdat zij de wagen voor andere kinderen wilde gebruiken. Ik moest hem een ander kleurtje geven en naderhand heb ik het plaatje niet meer aangebracht.’

‘In die wagen heeft mijn moeder me hier binnengebracht?’

‘Ja.’

‘Heb je haar toen gezien?’

‘Nee. Ik heb het maar achteraf vernomen.’

‘En mijn vader?’

‘Weet ik niks van,’ zei de man. ‘Ik vrees dat zelfs je moeder weinig of niks van hem weet. Het spijt me.’

Telkens als hij door de gangen van het weeshuis liep, kwam dat gesprek met de klusjesman, zovele jaren geleden, naar boven. Het plaatje van de kinderwagen had hij nog steeds. Zijn moeder had hij nog nooit gezien.

Hier op de derde verdieping van het hoofdgebouw, de directieverdieping, viel het zonlicht gretig naar binnen door de hoge ramen. De bijgebouwen, waar hij sliep met enkele tientallen anderen, waren klam en vochtig omdat er nooit licht naar binnen kwam. Ze waren te dicht op elkaar gebouwd.

Hij kwam bij de laatste deur met het grote bord: Lucienne Tavernier – Directrice. Hij keek rond. Er was niemand. Even be kroop hem de lust om op de vensterbank te klauteren en vandaar, door het raam boven de deur, de directrice een tijdje in de gaten te houden, maar hij zag ervan af. Hij had zich al problemen genoeg op de hals gehaald. Hij klopte aan.